

Haftarah, Shimini Atzeret

I Kings 8:54-66

(54) When Solomon finished offering to the LORD all this prayer and supplication, he rose from where he had been kneeling, in front of the altar of the LORD, his hands spread out toward heaven. (55) He stood, and in a loud voice blessed the whole congregation of Israel: (56) “Praised be the LORD who has granted a haven to His people Israel, just as He promised; not a single word has failed of all the gracious promises that He made through His servant Moses. (57) May the LORD our God be with us, as He was with our fathers. May He never abandon or forsake us. (58) May He incline our hearts to Him, that we may walk in all His ways and keep the commandments, the laws, and the rules, which He enjoined upon our fathers. (59) And may these words of mine, which I have offered in supplication before the LORD, be close to the LORD our God day and night, that He may provide for His servant and for His people Israel, according to each day’s needs— (60) to the end that all the peoples of the earth may know that the LORD alone is God, there is no other. (61) And may you be wholehearted with the LORD our God, to walk in His ways and keep His commandments, even as now.” (62) The king and all Israel with him offered sacrifices before the LORD. (63) Solomon offered 22,000 oxen and 120,000 sheep as sacrifices of well-being to the LORD. Thus the king and all the Israelites dedicated the House of the LORD. (64) That day the king consecrated the center of the court that was in front of the House of the LORD. For it was there that he presented the burnt offerings, the meal offerings, and the fat

מלכים א ח'נ"ד-ס"ו

(נד) ויהי ככלות שלמה להתפלל אל־יהוה את כל־התפלה והתחנה הזאת קם מלפני מזבח יהוה מפרע על־ברכיו וכפיו פרשות השמים: (נה) ויעמד ויברך את כל־קהל ישראל קול גדול לאמר: (נו) ברוך יהוה אשר נתן מנוחה לעמו ישראל ככל אשר דבר לא־נפל דבר אחד מכל דברו הטוב אשר דבר ביד משה עבדו: (נז) יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה עם־אבותינו אל־יעזבנו ואל־יטשנו: (נח) להטות לבבנו אליו ללכת בכל־דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו ומשפטי אשר צוה את־אבותינו: (נט) ויהיו דברי אלה אשר התחננת לי לפני יהוה קרבים אל־יהוה אלהינו יומם ולילה לעשות | משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר־יום ביום: (ס) למען דעת כל־עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד: (סא) והיה לבבכם שלם עם יהוה אלהינו ללכת בחקיו ולשמר מצותיו כיום הזה: (סב) והמלך וכל־ישראל עמו זבחים זבח לפני יהוה: (סג) ויזבח שלמה את זבח השלמים אשר זבח ליהוה בקר עשרים ושנים אלה וצאן מאה ועשרים אלה ויחנכו את־בית יהוה המלך וכל־בני ישראל: (סד) ביום ההוא קדש המלך את־תוף החצר אשר לפני בית־יהוה כיעשה שם את־העלה ואת־המנחה ואת חלבי השלמים כמזבח הנחשת אשר לפני יהוה קטן מהכיל את־העלה ואת־המנחה ואת חלבי השלמים: (סה)

parts of the offerings of well-being, because the bronze altar that was before the LORD was too small to hold the burnt offerings, the meal offerings, and the fat parts of the offerings of well-being. (65) So Solomon and all Israel with him—a great assemblage, [coming] from Lebo-hamath to the Wadi of Egypt—observed the Feast at that time before the LORD our God, seven days and again seven days, fourteen days in all. (66) On the eighth day he let the people go. They bade the king good-bye and went to their homes, joyful and glad of heart over all the goodness that the LORD had shown to His servant David and His people Israel.

וַיַּעַשׂ שְׁלֵמָה בְּעֵת־הַהִיא אֶת־הַחֹג
וְכָל־יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ קָהָל גָּדוֹל מִלְּבֹא חֶמֶת |
עַד־נַחַל מִצְרַיִם לְפָנָיִךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁבְעַת
יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים אַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם: (סו)
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שָׁלַח אֶת־הָעָם וַיְבָרְכוּ
אֶת־הַמֶּלֶךְ וַיֵּלְכוּ לְאַהֲלֵיהֶם שְׂמֵחִים וְטוֹבִי
לֵב עַל כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְדָוִד
עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ:

